

FERDA İZBUDAK AKINCI
SOKAK KUŞU
UÇURTMANIN GÖZLERİ

FERDA İZBUDAK AKINCI

SOKAK KUŞU

UÇURTMANIN GÖZLERİ

SOKAK KUŞU UÇURTMANIN GÖZLERİ

© 2003, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ferda İzbudak Akıncı

RESİMLEYEN: Bülent Gültek

EDİTÖR: Burhan Düzçay

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ağustos 2003

On Birinci Baskı: Ocak 2020 (2000 adet)

(İlk on baskı toplam 27.000 adet)

ISBN: 978-605-285-306-1

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

FERDA İZBUDAK AKINCI

SOKAK KUŞU

UÇURTMANIN GÖZLERİ

Ferda İzbudak Akıncı

İzmir'in Dikili ilçesinde doğdu. Ege Üniversitesi ve Anadolu Üniversitesi'nde yükseköğrenim gördü.

Uzun yıllar şiir yazdı. 1990 yılından bu yana öykü, masal ve roman yazıyor. Öyküleri, yazarlarla söyleşileri ve kitap eleştirileri Adam Öykü, Damar, Pencere, Agora, Varlık gibi çeşitli dergilerde yayımlandı.

Yazar, Türkiye Yazarlar Sendikası, Edebiyatçılar Derneği ve PEN üyesidir.

Orhan Kemal, Samim Kocagöz, Ömer Seyfettin, Halkevleri Edebiyat, SES, Necati Cumalı öykü ödüllерinin yanı sıra 2003 Tudem Edebiyat Ödülleri'nde *Kuş Kulesi* adlı öyküsüyle ikincilik almıştır.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

- Su Masalları** (masal)
- Çuvaldiken Kasabası** (masal)
- Rüzgâr Masalları** (masal)
- Sokak Kuşu/Uçurtmanın Gözleri** (öykü)
- Kuş Kulesi** (öykü)
- Işıkly Ayakkabılar** (öykü)
- Kuşu Gecesi** (öykü)
- Mutluluk Sokağı** (roman)
- Bisiklet Yarışçıları** (roman)
- Üç Yaprakly Yonca** (roman)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

- Bergamalı Simo** (roman)
- Yazma Dersleri** (kurmaca dışı)

Sokak Kuşu

Hanidir sokaklardaydı. Saçak altlarında, pencere pervazlarında, ağaçların, yaprakları dökülmeye başlamış dallarında... Yaz nasıl da çabuk geçmişti.

Gökyüzü alabildiğine maviydi. Beyaz, pamuk gibi bulut kümeleri altında kanat çırpıyor, özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Adını bile unutmuştu çoktan. O, bir sokak kuşuydu.

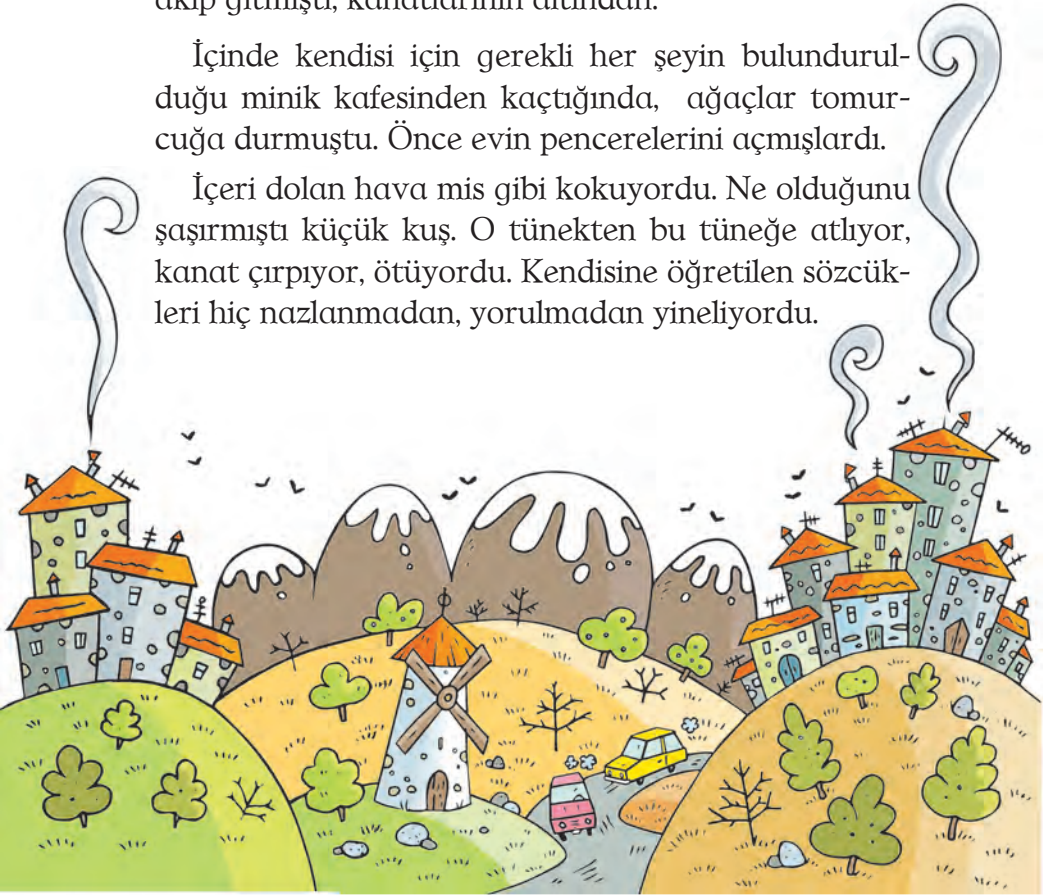

Kırmızı çatıların, kararmış yüksek bacaların üstünden geçiyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Kafesinden çıkıp gökyüzünün maviliğine dalalı çok zaman olmuştu. Binalar yine yüksekti, sokaklar yine kalabalık.

Caddelerden gürültüler çıkaran araçlar akıyordu. Parkların dışında ağaçlar pek azdı. Ama yine de başka bir şehir olmalıydı burası. Bunca zaman hep aynı yerlerde dönüp durmuş olamazdı. Ne çok şey akıp gitmişti, kanatlarının altından.

İçinde kendisi için gerekli her şeyin bulundurduğu minik kafesinden kaçtığında, ağaçlar tomurcuğa durmuştu. Önce evin pencerelerini açmışlardı.

İçeri dolan hava mis gibi kokuyordu. Ne olduğunu şaşırması küçük kuş. O tünekten bu tüneğe atlıyor, kanat çırpıyor, ötüyordu. Kendisine öğretilen sözcükleri hiç nazlanmadan, yorulmadan yineliyordu.

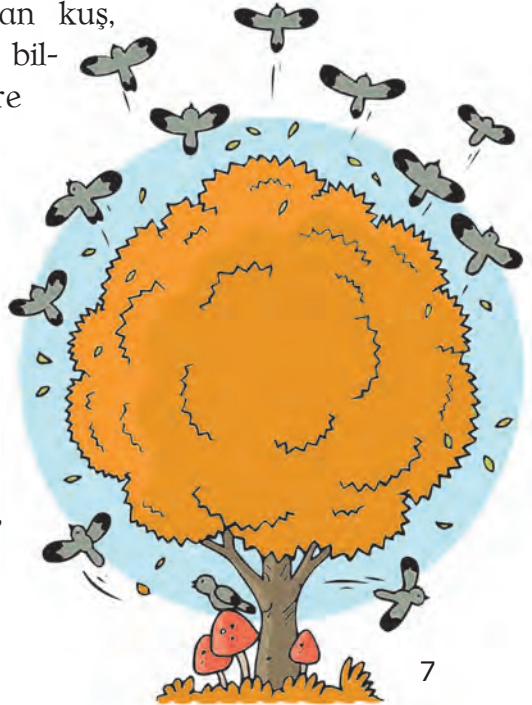

Sonra dantellerle süslü kafesini balkona çıkarmışlardı. Bütün kışı içinde geçirdiği odaya hiç benzemiyordu balkon. Kafesi astıkları yerden bütün sokak görünüyordu.

Evin önündeki bahçede kocaman bir ıhlamur ağacı vardı. O güne değin hiç görmediği küçük kuşlar gelmeye başlamıştı balkona. Gagasını yemliğe vurdukça sıçrayıp balkona dağılan yemleri, minik gagalarıyla topluyorlardı. Kanatları kestane renkli, karınları griydi. Ötücü kuşlardı bunlar.

Hep kafeste yaşayan kuş, onların serçe olduğunu bilmiyordu elbette. Yere düşen yemler bitince, serçeler toplu olarak kanat çırpıp ıhlamuraya uçuyordu. Cıvı cıvıldılar. Oyunlar oynayarak oradan oraya sıçrıyor, sonra uçup gidiyorlardı. Onlara bakıp hayretler içinde kalıyordu, kafesteki minik kuş.

Bir de iri iri kuşlar vardı balkona gelen. Kafesine yem koyan küçük çocuğun ufaladığı ekmek kırıntılarını yiyorlardı. Guguk kuşlarıydı bunlar. Hiç aceleleri yok gibiydi. Öteki küçük kuşlar gibi seslerden ürkükleri filan da yoktu. Çocuktan ve annesinden kaçmıyor, balkon kapısı açılıp kapandıkça rahatsız olmuyorlardı. Ekmek kırıntılarını yedikten sonra karşı evlerin saçaklarına, bacalarına doğru uçuyorlardı.

Sonra başka kuşlar da gelir oldu balkona. Karşı balkonlardaki saksılarda renkli çiçekler açtı. Kokuları bütün sokağı sardı. Gerdanı kırmızı, yeşil parlak tüylerle kaplı kuşlar, uçup konmaya başladı kafesin çevresine. Bir çekirge ve en sonunda sarı bir kelebek...

Bardağı taşıran damla, işte o kelebek oldu. Narin, ipeksi kanatlı ve küçük... O bile, istediği yere uçabiliyordu. Küçük kuş kanatlarının tutulduğunu duyumsayıp onları iyice açtı. Başını sırtına gömüp uykuya daldı.

Uykusunda, renkli çiçeklerle dolu bahçelerde gezindi. Kendisi gibi yeşil ve mavi renkli kuşlarla dolu bir ormana girdi. Cıvıltılarla doluydu orman. Kafesin sarsıntısıyla uyandığında, kapının açık olduğunu gördü. Yemini tazeliyordu çocuğun annesi. Küçük çocuğun boyu, kafesin yeni yerine yetişmiyordu. Kadın, yemliği kafesin dışına çıkarmıştı ki içeriden bir çığlık geldi. Ne olduysa olmuş, kadın kafesin kapağını açık bırakıp içeri koşmuştu. Küçük kuş da kafesten dışarı süzülürmüştü.

Gökyüzünde yolculuğu böyle başlamıştı küçük kuşun. Mevsim için, ilkbahar diyorlardı. Güneş, altın sarıydı. Ağaçlar pembe, beyaz çiçeklerle donanmıştı.

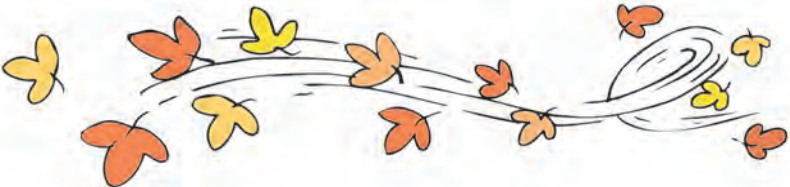
Bahçeler, parklar, su kıyıları yemyeşil otlarla kaplanmıştı. Artık yemi ve suyu kendisini hazır beklemiyordu. Onları kendi başına bulması zordu. Bazen evlerin açık pencerelerinden içeri dalıyordu. Böyle iki kez yakalanmış; ama sonra yeniden kaçmıştı.

Eski evindeki o çocuğu, kendisini yorulmadan izleyen iki iri kara gözü, özlediği oluyordu elbette. Sirtında, gagasında gezinen azıcık kirli; ama hep sıcacık eli ise, yemlerden daha çok özlediği de bir gerçektir. Gel gelelim kanatlarına rüzgârı takıp şehirlerin üstünde uçmak da bambaşka bir güzellikti.

Böyle gönlünce, ipsiz bir uçurtma gibi uçalı ne kadar zaman olmuştu?..

Ne var ki birkaç gündür havalarda bir değişiklik başlamıştı. Güneş bütün yaz parladığı gibi parlamıyordu. Azıcık solmuştu sanki. Çiçekler kurumaya, yeşil yapraklar hafifçe sararmaya başlamıştı.

Akşam çabuk oluyordu. Serin bir rüzgâr esmeye başlıyordu, güneş batınca. Üşür gibi oluyordu küçük kuş. Bir kuytu bulup sokuluyordu oraya. Sabah olunca da havanın eskisi gibi ısınmadığını görüp şaşırıyordu. Kuş cıvıltıları da azalmıştı sanki. Serçeler için pencere kıyılarına bırakılmış yemleri, ekmek kırıntılarını rüzgâr, alıp götürmeye başlamıştı. Günler giderek kısılıyor, hava her gün biraz daha soğuyordu. Yapraklar, ağaç dallarından birer birer kopup düşüyordu.

Yerler de yeşil otlar yerine, sararmış yapraklarla kaplanmaya başlamıştı.

Bir gün bir kadın, tünediği ağaç dalının altından geçerlerken, elinden tuttuğu çocuğa, “Artık daha kalın giydirmeliyim seni. Üşüyeceksin. Sonbahar geldi.” dedi.

Sonbahar mı? Ne demek oluyordu şimdi bu?

Daha bunun ne demek olduğunu anlayamadan geldi kış. Yağmurlar başladı. Yem bulmak giderek zorlaşıyordu. O küçücük bir muhabbet kuşuydu. Öyle kafesinden kaçtığı için pişmanlık duyacak değildi elbette; ama yine de alıştığı bir sıcaklığı arar gibiydi. Yiyeceğini hazır bulmaya alıştırmıştı. Bu yüzden sık sık aç kalma tehlikesiyle karşılaşılıyordu. Ama neden? Kanatları vardı onun. İsteddiği yere uçup, istediği dala konabilirdi. Öyleyse niye yiyeceğini kendi bulmakta bu kadar beceriksizdi? Bu işte bir terslik vardı.

Havanın buz kestiği bir gün, bir tutam yem ve sıcak bir yuva ararken bir cam kıyısına kondu. Gagasının ucu kırılmış, ıslak, a ve yorgundu.

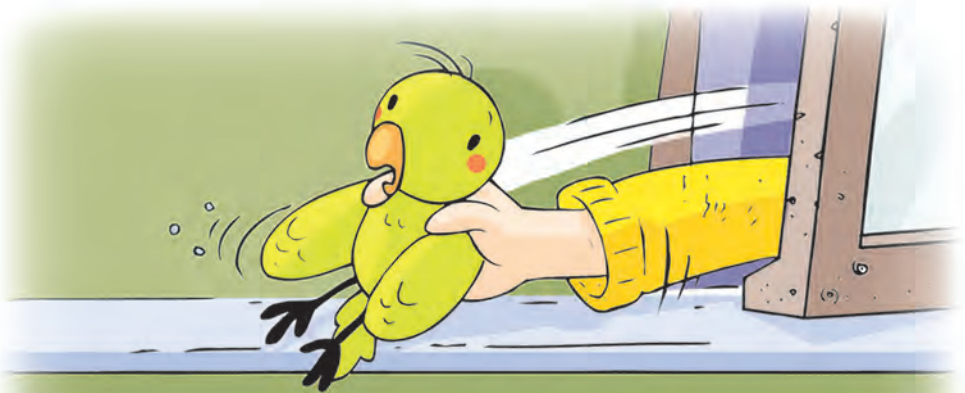
Onu, parmakları tombulca, beyaz bir el uzanıp aldı pencerenin nnden. Yüzüne iyice yaklaştırıp ucu kırık gagasına bir öpücük kondurdu.

– Hoř geldin, dedi, senin adın ne?

Anımsayamadı kek kuş. Kız da galiba, kuşların belleğinin hiç de güçlü olmadığını bilmiyordu.

– Nereden geliyorsun böyle? Kafesinden mi katın, hı? Çok uşmşsn. Adını da bilmiyorsun. Sana, Sokak Kuşu diyeyim mi? Benim adım Esra. Ama sen bana, ‘Canı Sıkılan Kız’ diyebilirsin. Bütün gün, bu evde öyle çok canım sıkılıyor ki...

Kuş, kek kızın avucunda titriyordu.

– Benim annem çalışıyor. Eskiden kreşe gidiyordum. Sonra bu eve taşındık. Buraya yakın kreş yok. Seneye okula gideceğim. Bana şimdi Ayşe Teyze bakıyor. O yaşlı bir kadın. Canı oyun oynamak da istemiyor, konuşmak da. Bana kahvaltı ve yemek hazırlıyor. Annem ona, “İş yapma.” diyor. Ama o, ya ortalığı topluyor ya da uyukluyor. “Annene yazık değil mi? Çok yoruluyor.” diyor.

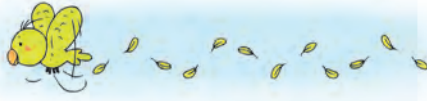
Benimle kimse konuşmuyor küçük kuş. Bu yüzden canım çok sıkılıyor. Annem eve gelince de değişen fazla bir şey olmuyor. Onun hep çok işi var. Ayaklarının dibinde dolaşıp duruyorum. O iş yaparken azıcık konuşuyoruz. Babam da hep yorgun olduğunu söylüyor. Erkenden de yatırılıyorum zaten. Oyuncaklarım var; ama tek başıma oynamak istemiyor canım. Ne olacak benim hâlîm sence, hı? Bana bir şey söyleyebilir misin Sokak Kuşu?

– Cık!

– Hepsi bu kadar mı? Doğrusu sen de pek konuşkan sayılmazmışsın. Yoksa Ayşe Teyze gibi sen de hep uyuklayacak mısın?

Sevgiyi yeniden bulmuştu küçük kuş. Isınmıştı. Yeniden bir ev sıcaklığına kavuşmuş, boynunu içeri çekip uykuya dalmıştı.

Ayşe Teyze mutfakta yemek ısıtıyordu. Esra onu tamamen unutmuştu. Odaya girince sevinçle ona doğru koştu. Avucunda hiç kimildamadan duran kuşu gösterdi:

– Ayşe Teyze, bak, cama kim geldi? Bir kuş. Demin bana, ‘cik’ dedi. Çok güzel değil mi?

– Ay! Sen pencereyi mi açtın? Sakın bir daha yapma.

– Ama kuş bana geldi Ayşe Teyze. Ona Sokak Kuşu diyeceğim. Sen de öyle der misin?

– Sokak Kuşu mu? İyi bulmuşsun adını. Kafesinden kaçan kuşa bundan güzel isim olmazdı doğrusu. Aman, bu ne küçük şeymiş böyle! Dur ona bir yer yapalım. Böyle elinde olmaz.

Bir kutu buldu hemen yaşlı kadın. İçine bir bez serdi. Kuşu içine koydular. Önüne ekmek ufaladılar. Esra beyaz, tombul elleriyle kırıntıları kuşun gagasına doğru itti. Bir iki gaga vurup başını sırtına gömdü ve hemen uyudu Sokak Kuşu.

– Benim bir kuşum vardı. Kafesinin iki kapısı vardı. Birini ipe bağlıyordum. Bir gün gagasıyla ipi koparıp açmış kapıyı. Uçup gitmiş. Yarın onun kafesini getireyim buraya.

FERDA İZBUDAK AKINCI

SOKAK KUŞU

UÇURTMANIN GÖZLERİ

Resimleyen: Bülent Gültek

Bir tarafta annesi ve babası çalışan, kentin tekdüze yaşamında koşmayı, oynamayı düşleyen *Canı Sıkılan Kız*; diğer tarafta kafesini bırakıp rüzgârlara, özgürlüğe kanat açan minik bir kuş, *Sokak Kuşu*. Sevgiyi birbirlerinde buluyorlar ama özgürlük hayallerinden de asla vazgeçmiyorlar.

Özgürlüğün değeri ve hayal gücünün sınırsızlığı üzerine şiir tadında iki öykü...

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [v](#) [y](#) [g](#) [r](#) [b](#) [u](#) tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-306-1

9 786052 853061